

[Kjær Rasmussen.]

kan opfyldes. Ja, værre end det: hvis loven skal administreres i overensstemmelse med bemærkningerne og de økonomiske overslag, der er foretaget, vil det blive slet og ret umuligt at give de lægestuderende en kvalificeret undervisning. Det vil end ikke blive muligt at opfylde minimumskravene i studieordningen, og resultatet vil være, at det store flertal af de fremtidigt uddannede læger her i landet vil få en betydelig ringere uddannelse, end de hidtil har fået, mens man jo nok skulle synes, at det ikke netop var tiden at forringe uddannelserne.

De økonomiske overslag, som ligger til grund for bemærkningerne til lovforslaget, er baseret på en så udtalt underbemanding af de påtænkte undervisningsafdelinger, at en forsvarlig undervisning er en illusion. Som eksempel kan nævnes faget kirurgi, som på rigshospitalet varetages af 5 professorer plus 12 lektorer, mens tanken er, at dette fag på de midlertidige undervisningsenheder i Københavns kommune og Københavns amt, hvor det vil blive fordelt på 4 hospitaler, på hvert af disse skal varetages af 1 professor og 1 lektor. Dette blot som et eksempel på, hvordan det forholder sig med viljen til at opfylde den målsætning, som alle er enige om er både ønskelig og nødvendig, nemlig at de nye undervisningsenheder skal ligestilles og sideordnes med rigshospitalet.

De økonomiske overvejelser er også interessante ved den måde, hvorpå de indkalkulerer forskningen. Det er almindeligt accepteret, at en kvalificeret højere uddannelse ikke kan opnås, uden at de implicerede lærere har haft lejlighed til at deltage i fagets forskning. I de forhandlinger, der pågår om universitetsstillingerne indhold, er det de undervisningsministerielle repræsentanters standpunkt, at halvdelen af de universitetsansatte læreres tid skal afsættes til forskning. Men i de beregninger, der ligger til grund for det her foreliggende lovforslag med bemærkninger, har man ikke indregnet tid til denne forskning.

Dertil kommer, at man i bemærkningerne til forslaget fører folketinget bag lyset, når man forudsætter, at det store flertal af lærere ved de nye undervisningsafdelinger skal undervise uden at få særskilt honorar herfor. I Helga Pedersen-udvalgets betænk-

ning, som ligger til grund for lovforslaget, står udtrykkeligt, at honorarspørgsmålet næppe kan løses uden medvirken fra de implicerede organisationer. Men ikke desto mindre bygger forslaget, som det her foreligger, på, at størstedelen af undervisningen skal gives uden særskilt vederlag, og dette forudsætter man uden at have haft nogen som helst forhandling med Lægeforeningen, som repræsenterer de folk, man tænker sig skal forestå undervisningen. Hvad man her har tænkt sig, ved jeg ikke, og det er sådan set ligegyldigt, for der er to parter i denne sag, og vi ved, at Lægeforeningens standpunkt er, at de gældende overenskomster ikke giver hjemmel til at pålægge lægerne uhonoreret undervisning af studenter.

Den alm. danske Lægeforening har i et brev af 6. ds. over for ministeren, udvalgets medlemmer og ordførerne redegjort for sine synspunkter. Det er bemærkelsesværdigt, at disse synspunkter helt falder sammen med den kritik, der fra studenterside er rejst af dette lovforslag.

Lægeforeningens henvendelse er en meget udførlig og veldokumenteret gennemgang af lovforslagets præmisser med usædvanlig skarpe konklusioner. Jeg kunne godt have lyst til et par citater. F. eks.:

„Undervisningen vil blive kvantitativt og kvalitativt insufficient.“

Et andet citat:

„Det vil ikke være muligt at gennemføre den kliniske undervisning ved de to nye undervisningsenheder ved hjælp af de foranstaltninger, som er angivet i bemærkningerne.“

Og for at ingen skal være i tvivl om alvor, endelig et sidste citat:

„Lægeforeningen kan således ikke medvirke til gennemførelse af den kliniske undervisning efter de i bemærkningerne til lovforslaget angivne retningslinjer.“

Det er rene ord for pengene. Så kan et flertal i tinget for den sags skyld vedtage lovforslaget ved lige så mange behandlinger, det ønsker. Derved opnår tinget kun at demonstrere, om det har magten, eller om de studenter og akademikere, som nægter at tage medansvar for en så drastisk forringelse af den fremtidige lægeuddannelse, også har noget at skulle have sagt.

Jeg sagde i indledningen, at dette lovforslag og den udvalgsbehandling, det foreløbig